Ἐθνικὸν χρέος ἐπιβάλλει νὰ ὑπερψηφισθοῦν κατὰ τὰς ἐκλογὰς οἱ ὑποψήφιοι τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ Κυβέρνησις Καραμανλῆ κατέδειξε, μὲ τὸ μέχρι τοῦδε ὀγκῶδες ἔργον της, ὅτι ἐργάζεται μὲ πνοὴν καὶ μὲ προοπτικήν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τοῦ κ. ΠΟΤΗ ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΥ

Ὅταν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος εἰς τὰς 25 Μαρτίου καὶ εἰς τὰς 23 Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εὑρίσκεται ὁρμεμφύτως εἰς ἕνα ψυχικὸν συναγερμόν. Διότι αἱ δύο ἡμερομηνίαι συμβολίζουν τοὺς μεγάλους καὶ ἱεροὺς ἐθνικοὺς σταθμούς, ποὺ ἀποτελοῦν τίτλους τιμῆς διὰ τὸ Ἔθνος μας. Ἡ πρώτη ἐνθυμίζει τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν Ἐλευθερίαν. Ἡ δευτέρα ἐνθυμίζει τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τοῦ Ἔθνους νὰ προστατεύσῃ τὴν πατρῴαν γῆν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν μας ἐναντίον ἑνὸς ἐπιδρομέως, ὁσονδήποτε ἰσχυρὸς καὶ ἂν ἦτο οὗτος. Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ «ΟΧΙ», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν 300 εἰς τὰς Θερμοπύλας.

Ἕνα συναφὲς ψυχικὸν φαινόμενον θὰ σημειωθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Τὴν 5 Ὀκτωβρίου εἰς τὰς πόλεις καὶ τὴν 8 τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς τὴν ὕπαιθρον θὰ διενεργηθῇ καὶ ἐφέτος, ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Πανελλήνιος Ἔρανος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν ὅτι, κατὰ τὸ διάστημα ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τῶν πόλεων καὶ τῆς ὑπαίθρου, θὰ ἔχει προετοιμασθῆ ψυχικῶς, ὥστε, ὅταν θὰ ἀνατείλουν αὗται, νὰ τὰς ὑποδεχθῆ μὲ ἕνα κραδασμὸν συγκινήσεως, μὲ μίαν ψυχικὴν ἀνάτασιν.

Θὰ εἶναι εὐτυχὴς διότι τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν ἐθνικήν, κοινωνικὴν καὶ χριστιανικὴν μυσταγωγίαν, νὰ προσφέρῃ ὅτι τοῦ εἶναι δυνατὸν διὰ τὸν Ἔρανον καὶ νὰ γίνῃ τοιουτοτρόπως συντελεστὴς ἑνὸς μεγάλου καὶ ἱεροῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐπιτελεῖ ἀπὸ τοῦ 1877, δηλαδὴ πρὸ ἑνὸς περίπου αἰῶνος.

Καὶ εἶναι δικαιολογημένη καὶ εὐεξήγητος ἡ ψυχικὴ αὐτὴ τοποθέτησις ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι τοῦ Ἐράνου τοῦ Ε.Ε.Σ. Διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τὸ ἀκραῖον σημεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βορρᾶ ποὺ εἶναι ὁ Ἕβρος, ἕως τὸ ἀκραῖον σημεῖον ποὺ εἶναι ἡ Κρήτη, γνωρίζουν καὶ εὐλαβοῦνται τὴν δρᾶσιν τοῦ Ε.Ε.Σ., συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν δρᾶσιν του αὐτὴν καὶ εἶναι εὐτυχεῖς διότι τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἱεροτελεστίαν τοῦ Ἐράνου, νὰ κατατάγοῦν δηλαδὴ εἰς τὰς φάλαγγας ποὺ ἀποτελοῦν οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν ποὺ ὑπηρετεῖ ὁ Ε.Ε.Σ. νὰ γίνουν Ἐρυθροσταυρῖται.

Καὶ πράγματι περὶ ἱεροτελεστίας πρόκειται. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν 131 ἐτῶν, ποὺ ὑφίσταται ἡ Ἑλλάς, ἐδημιουργήσαμεν ἐκ τοῦ μηδενὸς Κράτος καὶ ἐσημειώσαμεν μεγάλα βήματα προόδου εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Ἀνερχόμεθα συνεχῶς εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως, μὲ τὴν μεγάλην δὲ ἐθνικὴν ἐξόρμησιν ποὺ ἔχει ὡς ἀφετηρίαν τὸ 1912 καὶ τὸ 1913, ἀφήσαμεν ὡς θλιβερὰν ἀνάμνησιν τὴν Ἑλλάδα τῆς Μελούνας, ἐδημιουργήσαμεν τὴν Ἑλλάδα τοῦ Ἕβρου καὶ ἐκάμαμεν ἑλληνικὸν τὸ Αἰγαῖον, ὅπως ἦτο πάντοτε.

Ἀλλὰ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν κοσμογονίαν ὑπάρχει ἕνα φωτεινὸν σημεῖον ποὺ ἐκπέμπει ἄφθαστον καὶ ἄφθιτον ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀκτινοβολίαν καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός. Πρόκειται περὶ ἑνὸς θαύματος καὶ πραγματικοῦ ἄθλου, διὰ τὸν ὁποῖον ἔχομεν κάθε δικαίωμα νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι. Καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο τὸ ἀντλοῦμεν ἀπὸ τὴν διεθνῆ ἀναγνώρισιν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων ἐκπροσώπων τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρόκειται περὶ μιᾶς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου συναυλίας θαυμασμοῦ πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ε.Ε.Σ. ποὺ εὗρε τὴν ἀποθέωσίν της εἰς τὸ 25ον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν 82 χωρῶν τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς ἔνδειξις ἰδιαιτέρας τιμῆς.

Καὶ ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ εἶχε μίαν νέαν ἐπισφράγισιν μὲ τὴν ὑπέροχον δρᾶσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ε. Ε. Σταυροῦ εἰς τὸ ἐπαναστατημένον Κογκό, ὅπου εἶχε δημιουργηθῆ ἀληθινὴ κόλασις. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀποστολῆς ἐπροκάλεσε τὸν παγκόσμιον θαυμασμὸν καὶ συνεκέντρωσε τὴν λατρείαν τῶν Κογκολέζων πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ ἰατροὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ποὺ ἀπετέλεσαν τὴν Ἀποστολὴν αὐτὴν ἐνόμισαν χρέος των νὰ τιμήσουν τὴν Ἑλλάδα, νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰς ἀπεράντους καὶ ἀγρίας ἐκτάσεις τοῦ Κογκό, νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀπείρους κινδύνους καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον εἰς κάθε βῆμα των, ἀλλὰ νὰ μείνουν εἰς τὴν ἔπαλξιν τοῦ χρέους καὶ νὰ προσφέρουν ἕνα ἀκόμη δίπλωμα διεθνοῦς τιμῆς εἰς τὸν Ε, Ε. Σ.

Τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι ὁ Ε.Ε.Σ. τελεῖ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, ὑπὸ τὴν Ἐπίτιμον Προεδρίαν τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης, ποὺ εἶναι συγχρόνως Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος τῶν Ἑλληνίδων Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ., προβάλλει κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον τὴν σπουδαιότητα τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ἀλλ' ὁ ἱερὸς καὶ ἅγιος αὐτὸς θεσμός, ποὺ ἔχει ὡς σύμβολον αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν ὅπου ἐμαρτύρησεν ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης. διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἕνα πελώριον ἔργον εὐποιΐας, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κατάπληξιν καὶ ἱερὸν δέος διὰ τὸ ἠθικὸν καὶ ἐκθαμβωτικὸν του μεγαλεῖον. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀειμνήστου καὶ ὑπερόχου Ἕλληνος Ἰωάννου Ἀθανασάκη, ποὺ ἐμόχθησε διὰ τὴν θεμελίωσίν του ἀσφαλῶς θὰ ἀγάλλεται ἐκεῖ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν μακάρων ὅπου εὑρίσκεται, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἑνὸς ἄλλου ὑπερόχου Ἕλληνος —τοῦ διαδόχου του Κωνσταντίνου Γεωργακοπούλου, συμπαραστατουμένου ἀπὸ ἕνα ἐπιτελεῖον συνεργατῶν, καθωσιωμένων εἰς τὴν Ἐρυθροσταυρικὴν Ἰδέαν — συνεχίζεται τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροῦ Ἱδρύματος, κατὰ τρόπον λαμπρὸν τιμῶντα τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς ὅλας τὰς θεομηνίας ποὺ ἔπληξαν τὴν πατρίδα μας, εἰς ὅλους τοὺς σεισμούς, τὰς πλημμύρας καὶ τὰς ἐπιδημίας, ὁ Ε. Ε.Σ. εὑρέθη πάντοτε ἐπὶ τόπου μὲ τοὺς ἰατρούς του, μὲ τὰς ἀδελφάς του, μὲ τὰ φάρμακά του, μὲ τὰ ὠργανωμένα ἰατρεῖα του, καθὼς καὶ μὲ τὴν παροχὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗ Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΘΑ ΕΠΙΣΩΡΕΥΣΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ 100 ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΘΑ ΕΠΙΖΗΣΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ Η "ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ,,

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἐὰν αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι καὶ ἡ Σοβ. Ἕνωσις ἀποφασίσουν ξαφνικὰ νὰ ἐκτοξεύσουν ἡ μία ἐναντίον τῆς ἄλλης, τὰ ἀποθέματα τῶν πυρηνικῶν βομβῶν ποὺ ἔχουν στὴν διάθεσί τους, μόνο τὰ 4 ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἐπιζοῦσαν καὶ στὶς δύο αὐτὲς χῶρες.

Ὁ πρώην πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Ἀϊζενχάουερ εἶχε προτείνει τὸ 1945 τὸ σχέδιο περὶ «ἀνοικτῶν οὐρανῶν» ποὺ συνίστατο στὴν ἀμοιβαῖα ἀπὸ ἀέρος ἐπιθεώρησιν. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον αὐτό, εἶναι πιθανὸν νὰ εὐνοῆ τελικῶς τὴν Ρωσίαν.

Οἱ συνομιλίες γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸ συνεχίζονται ἐνῷ ἡ σκιὰ τῆς Κίνας καθίσταται διαρκῶς περισσότερον ἀπειλητική. Τὸ 1970, ἡ χώρα αὐτὴ θὰ ἔχει βιομηχανικὴ παραγωγὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν παραγωγὴ ποὺ θὰ ἔχουν ὅλες μαζὶ ἡ Ἰνδία, ἡ Ἰαπωνία καὶ οἱ γειτονικὲς μὴ κομμουνιστικὲς χῶρες. Τὸ 1975 θὰ φθάσῃ τὴν σοβιετικὴ βιομηχανικὴ παραγωγή. Ὁ στρατός της, ποὺ ἀνέρχεται σήμερα σὲ 2.500.000 ἄνδρες, θὰ διαθέτῃ ἀτομικὰ ὅπλα, ἂν θὰ συνεχισθῆ μὲ τὸν ἴδιον ρυθμὸ ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ, θὰ φθάσῃ τὰ 800.000.000.

Ἐνώπιον τῆς ἀνησύχου προοπτικῆς, ἡ Δύσις πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἱκανότητά της καὶ τὴν θέλησί της νὰ ἀμυνθῆ. Ἡ Ἀμερική, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὸ ὁπλοστάσιον τῶν δημοκρατιῶν, διαθέτει κυρίως τὰ λεγόμενα «ἐκφοβιστικὰ» ὅπλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ σπουδαιότερον εἶναι τὸ ἀεροπορικὸ ὅπλο, συγκεκριμένως δὲ τὰ 2.500 ἀεροπλάνα τῆς Στρατηγικῆς Ἀεροπορικῆς Διοικήσεως. τὰ ὁποῖα θὰ ἀπογειωθοῦν ἀπὸ 40 βάσεις εὑρισκόμενες σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ὑδρογείου.

Ἀλλὰ οἱ βάσεις αὐτὲς δὲν εἶναι μυστικὲς καὶ οἱ σοβιετικοὶ πύραυλοι μποροῦν εὔκολα νὰ τὶς ἐξουδετερώσουν. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ἡ Ἀμερικὴ ἐνίσχυσε τὴν δύναμίν της μὲ τὴν δημιουργία τῆς Τακτικῆς Ἀεροπορικῆς Διοικήσεως, ποὺ διαθέτει ἀεροπλάνα ἱκανὰ νὰ μεταφέρουν πυρηνικὰς βόμβας, ἐπὶ πλέον δὲ μὲ τὴν ἐγκατάστασιν βάσεων πυραύλων στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Τουρκία.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὑπάρχει σήμερα ἕνα ἰσοζύγιο τρόμου μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων Δυνάμεων.

Τὸ μέλλον εἶναι περισσότερον ἀνήσυχο γιὰ τὸν Δυτικὸ κόσμο. Καὶ ἰδού, γιατί, στὸν πόλεμο τῆς Κορέας, οἱ δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν δὲν ἐχρησιμοποίησαν τὰ ἀτομικὰ ὅπλα. Οἱ Ρῶσσοι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς των δὲν ἐβομβάρδισαν τὶς ἀμερικανικὲς βάσεις στὴν Ἰαπωνία, οὔτε καὶ τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροπλανοφόρα. Τί θὰ συμβῆ ὅμως ὅταν τὰ ὅπλα ἐκφοβισμοῦ ἀποδειχθοῦν ἀνεπαρκῆ; Ἂς ὑποθέσουμε οἱ Ρῶσσοι καταλαμβάνουν τὸ Βερολῖνο. Αὐτὸ θὰ σημαίνει ἀποτυχία τῆς ἀμερικανικῆς τακτικῆς τοῦ «ἐκφοβισμοῦ».

Αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι γνωρίζουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἀνακαταλάβουν ἐκ νέου τὴν πόλιν χρησιμοποιώντας κλασσικὰ μέσα. Θὰ πρέπει νὰ ἐξαπολύσουν μία πυρηνικὴ ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Σοβ. Ἑνώσεων. Θὰ ἀρχίσῃ ὁ ἀτομικὸς βομβαρδισμὸς καὶ σὲ 60 ἡμέρες τὰ 80—90ο)ο τοῦ ρωσικοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἔχουν ἐξουδετερωθῆ. Οἱ κυριώτερες πόλεις καὶ τὰ 7)8 τῆς Σοβιετικῆς βιομηχανίας θὰ καταστραφοῦν. Οἱ Ρῶσσοι, θὰ χάσουν. Ἀλλὰ μήπως θὰ κερδίσουν οἱ Ἀμερικανοί; Ὄχι. Αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι θὰ δεχθοῦν μὲ τὴν σειρά τους τὴν ἀντεπίθεσιν μὲ βόμβες δύο ἕως πέντε μεγατόνων. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι: νὰ φονευθοῦν 140.000.000 Ἀμερικανοί, δηλαδὴ τὰ 75—80 ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι περισσότερον εὐάλωτη ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν καὶ ὅτι μετὰ τὸν πυρηνικὸ βομβαρδισμό, τὸ δράμα θὰ συνεχισθῆ μὲ ἐπιδημίες κ.λ.π.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ τύχη τοῦ κόσμου κρέμεται ἀπὸ μία κλωστή. Ὁ ἀφοπλισμὸς θὰ ἀποτελοῦσε τὴν λύσιν. Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ἀφοπλισμός; Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο ἔργο τῶν διπλωματῶν.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΗ ΤΟΝ ΠΑΝΙΚΟΝ

ΚΑΡΛΣΡΟΥΗ. (Ἰδ. ὑπηρεσία). Πρ σφάτως ἔληξε τὸ θεραπευτικὸν συνέδριον τῆς Γερμανίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον προσέλθει 6.000 ἰατροὶ ἐξ 20 ξένων χωρῶν. Οἱ ἰατροὶ ἐκ τῆς ἀνατολικῆς ζώνης τῆς Γερμανίας δὲν παρευρέθησαν, παρ' ὅλον ὅτι εἶχον δηλώσει συμμετοχὴν καὶ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσουν ἐνδιαφερούσας ἀνακοινώσεις. Τὸ συνέδριον τῆς Καρλσρούης δὲν εἶχε πολιτικὴν χροιὰν καὶ μόνος σκοπός του ἦτο ἡ ἀνταλλαγὴ ἰατρικῶν ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι, διὰ τῶν νέων ἰατρικῶν —ψυχολογικῶν γνώσεων, θὰ δυνηθοῦν νὰ βοηθήσουν τὸν ἄνθρωπον.

Κύριον θέμα τοῦ συνεδρίου ἀπετέλεσε τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους τὸν πανικόν: Ἡ κλιμακτήριος ἐποχή. Ἡ φυσιολογικὴ αὕτη διαδικασία ἐμφανίζεται μεταξὺ τοῦ 45ου καὶ 50οῦ ἔτους καί δύναται νὰ προκαλέση, ἰδίως εἰς τὰς γυναίκας, σωματικὰς διαταραχάς.

Οἱ περισσότεροι ἀμύητοι ὑπερβάλλουν τὰ παροδικῶς ἐμφανιζόμενα συμπτώματα, ἐκλαμβάνοντες τὴν λανθασμένην ἄποψιν ὅτι ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἐκτίθεται ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς περισσότερον εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ καρκίνου. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν εἰδικῶν, πρόκειται περὶ ψυχικῶν διαταραχῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνδεδεμέναι μὲ τὴν πέμπτην δεκατηρίδα τῆς ζωῆς. Οἱ ἰατροὶ τοῦ συνεδρίου τῆς Καρλσρούης ἔθεσαν σωστὰς βάσεις ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος.

Ὁ γυναικολόγος καθηγητὴς Λούκας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Τυβίγγης, εἰς μίαν θεμελιώδη εἰσήγησίν του, ἀνεφέρθη εἰς τὰς διαφόρους μεθόδους θεραπείας καὶ ἐχαρακτήρισεν ὡς τελείως ἐσφαλμένην μέθοδον τὸ νὰ ἀποβάλλωνται αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουν συμπτώματα τῆς κλιμακτηρίου ἐποχῆς, εἰς ὁρμονικὴν θεραπείαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρατείνεται βεβαίως ἡ κρίσιμος ἐποχή, ἀλλὰ δύναται νὰ προσβληθῆ ὁ ὀργανισμὸς ὑπὸ τοῦ καρκίνου. Ὡς ἀπέδειξεν ἡ πεῖρα, εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην ἡ ψυχοσωματικὴ θεραπεία ἔχει τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα.

Ὁ καθηγητὴς Λούκας λέγει, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὑπάρχουν βεβαίως διὰ τὴν θεραπείαν διάφορα καταπραϋντικά, ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐπιδροῦν εἰς τὴν πραγματικότητα μᾶλλον ψυχικῶς εἰς τὰς ἐντρόμους γυναίκας. Ἡ κλιμακτήριος δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς μία φάσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλαττοῦνται αἱ σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἱκανότητες προσαρμογῆς.

Ὁ καθηγητὴς Λούκας ἀνεφέρθη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος προβληματίζεται εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας δυσχεραίνουν συχνὰ τὴν θέσιν τῶν γυναικῶν διὰ τῆς ἀστόχου συμπεριφορᾶς των. Ἐπιθυμοῦν π. χ. νὰ ἐλαττώσουν τὴν μητέρα ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη καὶ τῆς ἀφαιροῦν πολλὰ ἐκ τῶν καθηκόντων της. Ὅταν δὲ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι, αἱ γυναῖκες εὑρίσκονται εἰς μίαν μόνωσιν καὶ πικρίαν, ἡ ὁποία ἐνθαρρύνεται ἐκ τοῦ φόβου ὅτι δὲν θα εἶναι εἰς θέσιν πλέον νὰ ἀντιποκρίνωνται εἰς τὰς συζυγικάς των σχέσεις. Εἰς τοὺς ἄνδρας ἔχουν παρατηρηθῆ ὁρισμέναι ἀντιδράσεις, ἐν τούτοις κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιστημόνων, δὲν ὑπόκεινται οὗτοι εἰς παρομοίαν φυσιολογικὴν μεταβολήν.

Πῶς δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῆ ὁ φόβος τὸν ὁποῖον φέρει ἡ πάροδος τῶν ἐτῶν; Κατὰ τὸ θεραπευτικὸν συνέδριον οἱ ἰατροὶ συνεφώνησαν πλήρως ὅτι ἡ ἰατρικὴ βοήθεια δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ διατηρῆ ἀκμαίαν τὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ κυρίως ἀκμαῖον τὸ ἠθικὸν τῶν ἀσθενῶν. Ὁ ψυχολόγος καθηγητὴς Δρ Βίζενχυττερ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βύρτσμπουργκ, ἔθεσε ὡς βάσιν, ὅτι τὸ ὅλον πρόβλημα ὀφείλεται εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν ἡ ὁποία κρίνει συχνὰ ἐσφαλμένως τὸν ρόλον τοῦ ἡλικιωμένου ἀνθρώπου καὶ τοῦ ὑποβάλλει τὸν πανικὸν πρὸ τῶν παρερχομένων ἐτῶν. «Εἶναι φυσικὸν νὰ χρειάζεται κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος μέσα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ δυνηθῆ νὰ πείση τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι νέος. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἐπικίνδυνον τάσιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας». Ἀπέδειξε ὅτι ὁ φόβος πρὸ τῶν ἐτῶν ποὺ παρέρχονται εἶναι ἀβάσιμος. Ἡ δύσκολος ψυχολογικὴ κατάστασις ὅλων γενικῶς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ στάδιον τῶν σωματικῶν μεταβολῶν δὲν ἀποκλείει ὅτι καὶ οἱ ἡλικιωμένοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσουν μίαν σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαε—καὶ πολλὰ παραδείγματα ἔχουν ἀποδείξει—ὅτι δύνανται οὗτοι νὰ ἀνταποκριθοῦν πλήρως.

Νόρμπερτ Βέγγς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΓΙΝΕ ΔΙΑΡΡΙΚΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΦΗΜΗΝ

ΕΠΛΑΣΣΑΡΕ ΜΕ ΤΗΝ ΒΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

ΡΩΜΗ. (Μεσογειακὸν Πρακτορεῖον Τύπου). Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Βιττόριο Φεντέλις, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ πουλήση οὔτε ἕνα ἀντίτυπον τῆς πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐκδοθείσης ποιητικῆς του συλλογῆς, ἀπεφάσισε νὰ στείλη σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀντιτύπων τοῦ ἔργου του δωρεὰν καὶ τοῦτο μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν νὰ γίνη γνωστὸς μεταξὺ τῶν λογοτεχνικῶν κύκλων. Ὅλοι σχεδὸν ὅμως οἱ παραλήπται τοῦ ἔργου του ἔσπευσαν νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψουν, φοβηθέντες ὅτι θὰ ἐπακολουθήση ἐπίσκεψις τοῦ συγγραφέως πρὸς εἰσπραξιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ βιβλίου ποὺ εἶχε στείλει.

Κατόπιν τούτου, ὁ Φεντέλις ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήση τὰ μεγάλα μέσα: Διέπραξε δηλαδὴ δεκαέξη διαρρήξεις εἰς οἰκίας φίλων τῶν Γραμμάτων καὶ ἐτοποθέτησε τὸ ἔργο του στὶς βιβλιοθῆκες τους. Κατὰ τὴν ἑκτέλεσιν ὅμως τῆς δεκάτης ἕκτης διαρρήξεώς του συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν μὲ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἦταν ἕνας κοινὸς διαρρήκτης καὶ τότε ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήση τὶς ἀπελπισμένες του προσπάθειες διὰ τὸ πλασάρισμα τοῦ ἔργου του.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΜΑΣ

Η ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Τοῦ κ. ΚΩΣΤΑ ΚΟΝΤΑΞΗ, καθηγητοῦ

Α'

Εἶναι κρίσιμη τούτη ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία. Κι' ἡ κρίση ἐπιτείνεται μὲ τὸ θόρυβο, ποὺ κάνουν πολλοὶ ἀπίθανοι μεταρρυθμισταὶ καὶ ριζοσπάστσι. Πολλοὶ γράφουν καὶ ἀκόμη περισσότεροι ὁμιλοῦν γιὰ μιὰ «ριζικὴ» ἀλλαγὴ τῆς κατεύθυνσης τῆς παιδείας, γιὰ «ριζικὰ» μέτρα ἀναπροσαρμογῆς τοῦ πνεύματος τῆς ἐκπαίδευσης καὶ γιὰ «ριζικὴ» ἀνατοποθέτηση τοῦ σκοποῦ τῆς παιδείας. Ἡ ποικιλώνυμη πολυγνωμία κι' ἡ ὑπερβολὴ δημιουργοῦν σύγχυση ἐπικίνδυνη γύρω ἀπὸ τὴν παιδεία καὶ τὴν ἀποστολή της.

Τώρα, ποὺ πρόκειται νὰ ληφθῆ—ὅτι ἀπεφασίσθη εἶναι μικρὸ καὶ λίγο—κάποια ἀπόφαση γιὰ τὴν παιδεία, χρειαζόμεθα πρὸ παντὸς ψυχραιμία, σύνδυασμένη μὲ γνώση κι' εὐθύνη, γνώση τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν αἰτημάτων τῆς ἐποχῆς μας καὶ συνείδηση τῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ νεοελληνικοῦ μέλλοντος. Ἡ νεοελληνικὴ δυνατότητα εἶναι ἀπεριόριστη. πληθωρικὰ δυναμική. Ἀπὸ τὴν παιδεία θὰ ἐξαρτηθῆ ἂν ἡ Νέα Ἑλλὰς θὰ ὁδηγηθῆ στὸ μεγαλεῖο ἢ στὸν ὄλεθρο, στὴν πολιτιστικὴ δημιουργία ἢ ἱστορικὴ ἀποτελμάτωση.

Ἡ ἀνάγκη μιᾶς κάποιας ἀλλαγῆς στὴν παιδεία εἶναι κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι συμφωνοῦν, ὅσοι τοὐλάχιστον δὲν σταματοῦν στὸ προσωπικό τους ἐπαγγελματικὸ συμφέρον καὶ πονοῦν γιὰ ἕνα ἑλληνικὸ μέλλον καλύτερο ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ ἀντάξιο τοῦ κλασσικοῦ παρελθόντος. Ἡ διχογνωμία εὑρίσκεται στὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀλλαγῆς. Ἡ ὥρα τῆς ἀλλαγῆς ἔγινε κοινὴ συνείδηση γιατὶ τὸ Γυμνάσιο «ἀπέτυχε». Αὐτὸ ὅλοι τὸ διαπιστώνουμε καὶ εἴμεθα σύμφωνοι. Ὁ καθένας ὅμως ἄλλο πρᾶγμα ἐννοεῖ μὲ τὴν «ἀποτυχία» γι' αὐτὸ καὶ οἱ προτάσεις ἀλλαγῆς εἶναι τόσες ὅσοι καὶ οἱ προτείνοντες. Γιὰ μᾶς «ἀποτυχία» σημαίνει δύο πράγματα ἄσχετα ἀπὸ τὸ ἂν οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Γυμνασίου εἶναι ἱκανοὶ ν' ἀντιμετωπίσουν ἢ ὄχι τὴ ζωή. (Ποῖος εἶπε ὅτι τὸ Γυμνάσιο βγάζει ἐπαγγελματίες;). Πρῶτα—πρῶτα οἱ ἀπόφοιτοι εἶναι ἀπληροφόρητοι σ' ἕνα σωρὸ πράγματα, εἶναι ἄδειοι καὶ λιψοὶ σὲ γνώσ